

Jurij Kovič

HAMLET IN OFELIJA

1

»Kako budi
nevedne mi,
sanjave, speče čute

zgled vrtnice,
ki zrasla je
v popolnost te minute,

ta vonj cvetlic,
to petje ptic,
to sonce plameneče,

kot kri dragulj,
kot krik metulj,
šum vode žuboreče!

Kam hrepeniš,
po čem hlepiš,
metulj svilenokrili,

te rdeči mak,
dehteči zrak,
glas bilk niso opili?«

»Tja, kjer večer
je kot nemir,
pogled tolmun smehljajev,

srce oltar,
telo požar,
dotik nebo vzdihljajev,

kjer angeli
med zvezdami
v Besede luč drsijo,

kjer Pesem vse,
vse čudež je,
vse zlito v harmonijo.«

»O, tja takoj
bi šla s teboj,
da znala bi leteti.«

»Prebudi se
iz sanj, dekle,
ne boj se me objeti.«

2

Več od zlata
čistost srca,
dekleta čast pomeni.

Manj kakor nič
te kraljevič,
verjemi, hčerka, ceni.

Vihrav je, mlad,
vem, kaj bi rad,
pošteno kaže lice.

Plamen strasti
ljubezen ni,
prisege so zvodnice.

Ne glej v nebo,
kragulj ne bo
te vzela, zastri smehljaje,

slep, gluh in nem
nisem, vse vem,
ki te imam najraje.

3

Naj biti, naj
ne biti, kaj?
To tvoje je vprašanje,

tvoj pekla krog,
tvoj monolog,
tvoje besedovanje.

Je plemenit
bolj, ki trpi
usode piš, puščice,

kot kdor se upre,
z orožjem gre
nad morje zla, krivice?

Kdo nosil bi
bremena dni,
ljubezni razdejanje,

da misli glas
ne ustavlja nas,
plašljivih, kakšne sanje,

če, onstran so;
igla lahko
igro konča igraje,

zarji dejanj
premišljevanj
obstret bledico daje.

4

Nikoli nič
vam kraljevič
ni dal, vse ste mu vzeli.

Od vaših je
živel besed,
vi zanj ste oglušeli.

Za pesmi čar
je pisma dar
bil vaše sreče slugi,

da vaših rož
vrtnar ne bo,
poklic naj išče drugi.

Ste lepi, pa
pošteni? Ta
je paradoks resnica,

moč čednosti
v pomoč ji ni:
lepota je zvodnica.

Ljubil sem vas
nekoč, morda.
Ha-ha. Nisem vas ljubil.

Izdaje strup
ljubezni up
v tem truplu je pogubil.

Vse iste ste,
nečistnice,
obraz si, čast packate,

backe može
le za roge,
za norce vse imate.

Metuljčicam
bedak se vam,
ki ljubi vas, le smili.

Lilij smehljaj,
narcis sijaj,
vse to nas v blaznost sili.

Kot nuna si
obraz zakrij,
vsi lopovi smo grešni,

prisege vse
so laž, dekle,
brž v samostan utešni!

5

Kdo v reki tej
v objemu vej
in rož negibno plava?

Fantastični
so venci ji
neveste blišč, oprava.

Čigavih las
vilinski kras
tone med vrbe listi,

čigav smehljaj
mesca sijaj
skruni deviško čisti?

Kdo krvavel,
kdo pesmi pel
si je, ujet med trni,

komu pokrov
krste valov
dal potok je srebrni?

Kdo bledih lic
več pětja ptic
ne čuje in ne sliši,

kdo v pajčolan
scefranih sanj
odet je v cvetja hiši?

Med lokvanji,
med zvezdami,
sijoča v večnost pluje.

kraljestvo senc,
v njem Hamlet princ
za njo je mrtvo, tuje.